

LBRIS

We know
books

Dumitru Hristenco

Autoinițierea

Teora

Editura Teora SRL,

Calea Moșilor nr. 211, ap. 40, sector 2, cod 020863,

București, Romania

Tel.: 021 - 619.30.04

Fax: 021 - 210.38.28

www.teora.ro.

Copyright © 2017 **Editura Teora SRL**

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin editurii Teora.

Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor

din această carte este interzisă fără acordul prealabil scris al editurii.

Ilustrația copertei: *Jocul vieții și al întâmplării* de Valentin Tănase

Design copertă: Gheorghe Popescu

NOT 20697 PAR AUTOINITIEREA

ISBN 10: 973-20-1410-5

ISBN 13: 978-973-20-1410-3

Printed in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**HRISTENCO, DUMITRU****Autoinițierea** / Dumitru Hristenco. – București: Teora, 2017

ISBN 978-973-20-1410-3

159.9

1

Lumea se schimbă și noi odată cu ea. Viteza schimbărilor e din ce în ce mai mare și la un moment dat trebuie să facem eforturi ca să ținem pasul cu timpul. Nu are nicio legătură cu vârsta noastră cum crede Tofler. Am văzut destui tineri dezorientați trăind în trecut sau încercând să se întoarcă la valorile trecutului neînțelegând că astfel își refuză șansele din viitor. Viitorul nu sună în mod neapărat bine, sau în orice caz nu sună bine pentru toată lumea. Nici în trecut nu a fost bine pentru toată lumea și nici în viitorul apropiat nu va fi. Sau poate niciodată nu va fi pentru toți. Se face astfel selecția naturală a oamenilor. Cei care se adaptează și pot trăi la viteze mari de schimbare, din ce în ce mai mari, nu numai că supraviețuiesc, dar se și perpetuează, în timp ce alții care se complac să își plângă de milă vor dispărea treptat de pe Pământ. Unii dintre cei care-și simt pământul fugindu-le de sub picioare se asociază cu alții asemenea lor pentru a rezista. Astfel se nasc grupări mafioate și partide politice, dar pe oamenii puternici nu-i vei găsi aici. Pentru că *leul merge singur, numai maimuțele merg în turmă*. Puternici sunt cei abili să se schimbe rapid și să se orienteze evitând luptele dintre clanuri și atacurile cu eschive ingenioase, alegând, dintre oportunitățile oferite cu zgârcenie de societate, pe cele potrivite lor, pentru că și cei puternici sunt foarte diferiți. Ei nu sunt niște singuratici decât poate în sinea lor și se simt bine în compania celor asemeni lor, pe care-i întâlnesc la tot pasul acționând cu

dezinvoltură, firesc, jovial în condițiile date, uneori cu bucurie că regulile se schimbă imprezibil din mers în timpul jocului, viața devenind astfel mai interesantă și provocările ei surprinzătoare în mod plăcut. Și satisfacția va fi cu atât mai mare când vei constata că, făcând ce îți place, primești ușor ceea ce alții caută cu înfrigurare, încordați și stresați să obțină, uneori vânzându-și sufletul pe bani puțini.

Și Sensei mă privi în ochi să vadă cât am recepționat din ce mi-a transmis și cu un gest teatral ce părea să spună „c'est la vie“ mă invită să ne continuăm drumul. M-am ridicat și am pornit alături de el pe cărarea reală, nu numai simbolică, ce se desfășura în fața noastră...

Pornisem de dimineață pe un traseu inițiativ împreună cu acest Maestru enigmatic și discret ce mă acceptase fără rezerve în grupul său de acum ce avea să se formeze pe parcursul destul de lung ca distanță, dar scurt ca timp deși viteza noastră fizică era paradoxal destul de mică (depinde la ce ne raportăm!) Mi s-a părut interesant să meditez împreună cu Sensei în acest loc minunat, departe de lumea agitată și dezorientată, în apropierea unor megaliti cu o poveste interesantă ce o voi spune poate mai târziu, integrată într-o altă poveste mai amplă în care contextul va ajuta la o înțelegere mai profundă și utilă a informațiilor. Lumea e atât de plină de meștri îndoienici încât acest Maestru adevărat prefera să i se spună Sensei. În esență, el rezuma noțiunea de Maestru astfel:

Maestrul știe ceea ce tu nu știi.

Maestrul știe că tu nu știi ceea ce crezi că știi.

Maestrul are întotdeauna dreptate.

Maestrul îți va răspunde la orice întrebare chiar dacă tu nu vei înțelege profunzimea răspunsului său.

Maestrul nu te va pune în pericol niciodată, dar te va lăsa să te lovești de pragul de sus.

Maestrul îți va arăta calea, dar nu te va împinge niciodată pe ea.

Maestrul are și el Maestrul lui.

Maestrul nu are nicio obligație. El știe ce are de făcut.

Chiar dacă se spune că „viața începe din nou în fiecare zi“, mâine va începe o acțiune care va marca o schimbare importantă în viața mea. Acțiunea propriu-zisă a început de azi, iar pregătirile au început cu câteva zile în urmă. Am pornit pe munte un grup de prieteni și vom încerca să pătrundem unele din tainele Universului. Vom experimenta niște lucruri deosebite. Deși suntem oameni diferiți, cu preferințe diverse, cu un alt mod de viață, va fi câte ceva nou pentru fiecare. Unii dintre noi am mai parcurs traseul respectiv chiar și de mai multe ori, dar acum vor fi elemente noi în care vom găsi poate senzații deosebite. Vom primi din Univers energie și informațiile de care avem nevoie pentru dezvoltarea noastră viitoare în perspectivă imediată sau poate și îndepărtată. Vom vedea dacă intențiile noastre vor fi acceptate de ghizii noștri spirituali, care vor avea o contribuție determinantă la îndeplinirea sau ratarea obiectivelor.

Există pe planeta Pământ locuri binecuvântate, unde prezența energiei universale se manifestă foarte puternic. Acestea constituie adevărate izvoare de energie care, prin vibrațiile lor, conferă locului respectiv calități nebănuite. Legătura energetică a Pământului nu poate să fie pusă la îndoială. Fizicienii au stabilit chiar și legături de natură electromagnetică. Ei consideră că globul terestru constituie armătura negativă a unui imens condensator a cărui cealaltă armătură o constituie Cosmosul încărcat cu electricitate pozitivă. Fără încetare, Pământul se descarcă în Cosmos, iar apoi se reîncarcă grație celor câteva mii de fulgere care izbucnesc în fiecare secundă, din care câteva sute ating solul. Dar de ce să nu admitem și existența unor legături metafizice? Metafizica nu este neapărat antagonistă fizicii, aceasta poate să o completeze și să ofere explicații credibile acolo unde fizica se oprește. Cunoașterea este completă cunoscând ambele aspecte, fizic și metafizic, ale unei probleme.

Una dintre cele mai accesibile și impresionante zone din punct de vedere energetic se află în România, în munții Bucegi. Cunoscute conform legendelor

din vremea dacilor, aceste adevărate puncte de reper ale omenirii au existat continuu, numai memoria stochează discontinuu informațiile și vor exista continuu manifestându-și influența benefică asupra tuturor oamenilor, dar în primul rând asupra celor care le cunosc. Cei care vizitează aceste locuri în cunoștință de cauză pot fi aliniați la vibrațiile acestei energii devenind mai receptivi la frecvențele energiei universale oricând și oriunde s-ar afla. Accesul nu este deloc greu, dar este condiționat energetic, pentru că nu oricine ajunge acolo, chiar dacă este informat amănunțit asupra zonei. Multă lume trece prin zona respectivă fără să-și dea seama de ceva, dar acest lucru se întâmplă și în viața cotidiană. De câte ori ai trecut pe lângă niște ocazii favorabile pe care le-ai pierdut din cauza indeciziei sau a comodității? Alteori în cunoștință de cauză încerci să parcurgi zona, dar, chiar și așa, nu reușești din cauze obiective, timp nefavorabil, incidente neașteptate etc. Și aceasta din cauză că poate nu suntem încă pregătiți să ni se dezvăluie aceste adevărate minuni ale naturii sau ale lui Dumnezeu, diferența dintre religie și știință fiind numai de terminologie. Energia universală a fost dintotdeauna prezentă pe planeta Pământ, dar locul unde s-au păstrat informațiile despre aceasta este Tibetul. De aceea anumite concepte energetice tibetane, de exemplu principiile Yin și Yang însoțesc de multe ori conceptul de energie universală. Nu trebuie să mire pe nimeni că și în descrierea zonei energetice din Bucegi voi face referire la concepte tibetane deoarece acestea demonstrează universalitatea și unitatea la nivel energetic cu întregul Pământ și, de ce nu, cu întregul Univers.

Pe platoul Bucegi există cunoscuta peșteră a Ialomiței, amenajată pentru turiști cu podețe din lemn și balustrade în zonele periculoase, fiind și electrificată.

Accesul este simplu, existând telecabină din orașul Bușteni până în apropiere pentru cei mai comozi sau neputincioși, dar și multe alte căi de acces pentru amatorii de drumeții și chiar pentru munțomani.

Acesta era primul obiectiv pe care și-l propusese grupul nostru în cadrul proiectului de autoinițiere. Grupul era eterogen și nu se limita la persoanele prezentate până acum. Locul de întâlnire era la schitul Peștera unde fiecare

ajungea cum putea venind din toate punctele cardinale, pe jos sau cu mașina – există drum de acces și chiar telecabină, nefuncțională pentru public, doar „în probe” pentru oamenii locului. Întâmplarea făcuse să fiu acum doar eu cu Sensei pe drumul spre Peștera și fără grabă sau emoții ne ghidam după marcajele existente.

Mergând pe munte, lași în spate platitudinile cotidiene și totul din jurul tău te influențează pasiv, oferindu-ți posibilități multiple de a mai învăța câte ceva. La fiecare pas, cu fiecare respirație ți se oferă elemente noi care te influențează și cu toate astea mintea este liberă, gândul fuge unde nici nu te aștepti și totul are un rost pe care tu nu-l înțelegi acum și nici nu trebuie neapărat să-l înțelegi acum, poate mai târziu când vei conștientiza ceea ce ai trăit. Prezența Maestrului se adăuga și ea acum cu personalitatea lui pe care o acceptasem spre a învăța ceva nou de la el. Eram curios, dar dificultatea traseului și micile sale obstacole, cât și orgoliul propriu nu îmi permiteau să încerc măcar să recepționez ceva sau să înțeleg momentan mai mult decât îmi era destinat. Știam că nu vom fi singuri tot traseul urmând să ni se alăture și alți colegi și atunci poate oportunitățile vor fi mai mici, dar nu aveam ce face, trebuia să accept situația dată. Sensei mergea calm înaintea mea ghidându-se după marcajele turistice deși nu era prima dată pe acest traseu și ritmul său de mers era convenabil pentru mine. Nu vorbeam decât rar, când se oprea să vadă dacă îl mai urmez sau ca să-și recapete suflul după un urcuș mai pronunțat și atunci discutam numai despre drum și particularitățile sale, comparații cu alte zone experimentate anterior, legende locale etc. Probabil că și simpla sa prezență în apropierea mea conta, dar nu simțeam asta atunci.

– Ce părere ai despre ceilalți participanți la expediția noastră? Îi cunoști pe toți? mă întrebă Sensei la una dintre opriri.

– I-am întâlnit ocazional pe unii dintre ei, pe alții niciodată, dar știu că sunt oameni deschiși și dornici să învețe. Oricum fiecare va primi ceea ce este pregătit să primească și nu cred că vreunul ar putea să-i perturbe pe ceilalți deși pot fi și incompatibilități. Dacă vor fi, le rezolvăm.

În sinea mea mă gândeam că ar fi interesant să văd cum ar rezolva Sensei o astfel de situație cu care eu mă confruntasem și o rezolvasem acceptabil fără să-mi provoace vreo satisfacție. La toate cursurile motivaționale oamenii sunt învățați să aibă o bună părere despre sine, dar orgoliul e greu de dozat și când excede se întâmplă să „iasă scânteii” la interacțiunea dintre două persoane orgolioase. Fiecare om are o zonă energetică de confort pe care, dacă o simte invadată, se alarmează și apoi acționează în funcție de pregătirea sa, mergând de la panică și fugă până la acțiune pentru preluarea controlului. Pentru un maestru nu e greu să rezolve o astfel de situație și toți suntem instruiți să fim propriul maestru chiar dacă nu toți avem abilitățile necesare. Asta explică reușitele unora și eșecurile altora. Nu oricine poate fi propriul maestru pentru a nu ajunge să învețe numai din propriile greșeli.

Drumul cobora în pante ușoare printr-o pădure veche de brazi falnici și umbroși, cu o potecă mărginită de ferigi acoperind misterioasele urme ale sălbăticiunilor din zonă. Aerul era umed și parfumat de rășină, încât era o bucurie să îl simți rece și ozonat învăluindu-te și curățându-te de acumulările citadine.

Ne-am continuat apoi drumul și după un timp vedem de la distanță la o bifurcație de poteci două persoane așteptând și uitându-se în direcția noastră.

– Cred că sunt din grupul nostru, Sensei, îi spun Maestrului și le fac semn cu mâna celor doi care îmi răspund și ei în același mod. Vom ajunge la ei în curând.

Nu îi mai văzusem până atunci, dar știam că acolo îi vom întâlni. Discutasem telefonic în urmă cu două zile și stabilisem locul de întâlnire. Mă bucura faptul că erau paroliști și nu întârziaseră. Și noi eram în grafic și ajunseserăm la ora stabilită acolo, înțelegerea fiind că, dacă ajungem primii, îi așteptăm numai cincisprezece minute.

Până la schitul ce constituia obiectivul nostru din prima zi nu mai era mult de mers și poteca era bine conturată, dar cei doi doriseră, ca și mine de altfel, să nu piardă oportunitatea de a fi un timp în apropierea Maestrului, scutiți de aglomerația întregului grup. Prezența în grup nu era bine determinată, mulți își

manifestaseră dorința de a participa și acceptasem participarea unui număr mai mare decât optim știind din experiența anterioară că se va produce o selecție în mod natural, încât să fie prezenți numai cei care trebuie să facă acest pas, ceilalți fiind împiedicați de diferite probleme apărute intempestiv. *Mulți veniți, puțini aleși* – cum se zice sau altfel spus: *Mulți înscriși, puțini veniți*. Vom vedea ce va mai fi.

Mergând pe munte, efortul și ambianța ne curățaseră tuturora câmpurile energetice și scăpaserăm toți de multiplele influențe și consecințe ale lumii civilizate din care veniserăm așa încât puteam fi percepuți (de cei capabili de asta evident) așa cum eram noi de fapt, cu personalitatea noastră adevărată, reală, actuală și mi-a făcut plăcere să-i simt pe cei doi cu un frumos potențial și intenții dintre cele mai bune. Prezentările au fost scurte și Betty și Mihai ni s-au alăturat, pornind în liniște mai departe. Erau emoționați și timorați de personalitatea Maestrului încât mergeau într-o tăcere deplină. Radiau emoție și bucurie. Pe moment era suficient pentru ei. Uitaseră de toate problemele cotidiene și de rutina zilnică găsind în această plimbare pe munte liniștea și siguranța ce le lipsea în mod obișnuit.

Acceptaseră să vină aici din dorința de a afla lucruri noi despre ei înșiși, pentru a putea controla mai bine situațiile cu care se confruntau și pentru a avea cele mai potrivite reacții la încercările la care viața modernă într-o societate bulversantă îi supunea aproape zilnic, cu o frecvență mai mare decât ar fi crezut.

2

Betty se privi în oglindă și își întinse gâtul rotindu-și capul în stânga și-n dreapta spre a vedea efectele somnului de noapte asupra pielii. Era mulțumită de ce vedea. Betty era o femeie frumoasă, blondă, tunsă scurt, casual, cum s-ar spune în argoul contemporan și-și purta cu grație și eleganță cei treizeci de ani ai săi. Era totdeauna îngrijit îmbrăcată și machiată discret pentru că frumusețea naturală nu cerea corecturi, ci mai curând sublinieri. Sentimental era echilibrată fiind căsătorită de puțin timp cu un bărbat frumos și deștept căruia îi mai dădea mici imbolduri pentru a-l duce în categoria învingătorilor. Avusese mari îndoieli în privința lui înainte de căsătorie și mari frământări dacă să facă acest pas sau nu, dar acum era sigură că nu dăduse greș. Era sigură că nu greșise nici când împrumutase bani de la bancă să cumpere în scop speculativ un teren de aproape un hectar lângă București, chiar dacă efectele crizei imobiliare nu sunt neglijabile, doar e tânără și are timp să aștepte redresarea situației și prețurile terenurilor din România sunt oricum foarte mici față de prețurile europene. Terminase de câțiva ani o facultate și, ambițioasă fiind, reușise să se angajeze la stat în domeniul financiar unde contaseră și anumite relații de familie, rude mai îndepărtate care o ajutaseră. Avea un serviciu care-i plăcea deși pornise de jos ca stagiar și avansarea se făcea destul de greoi. Se simțea ca o leoaică la birou și își domina teritoriul precis delimitat pe care nici șefa ei nu îl încălca decât

arareori, cu multă precauție. Avea relații cu publicul, dar își făcuse o strategie pentru ca oamenii să priceapă că totul depinde de ea și, chiar dacă nu avea de-a face numai cu contabili cum și-ar fi dorit, în paranteză fie spus, contabilii sunt oameni docili, tipicari, precauți, terorizați de ideea că greșind la cifre ar putea să-și rateze viața, aceștia fiind o pradă ușoară, și uneori mai ajungeau în biroul ei și patroni, încerca să-i pună în inferioritate printr-un argou profesional speculându-le orgoliile pentru a-i deruta și a-i supune.

Când ieși din baie, Mihai, soțul ei, o aștepta deja în camera de zi, care avea și rolul de hol, gata de plecare, avea să o ducă la serviciu cu mașina lor și apoi să meargă la el la firmă deși traversarea orașului la această oră nu era tocmai o plăcere și îi trebuise mult timp să se obișnuiască să circule în aglomerație. Cafelele erau aburinde pe masă, le făcuse Mihai la expresor, pentru a înlocui micul dejun, ca în fiecare dimineață. Nu fuma nici unul dintre ei și numai aburii cafelei răspândeau aroma în toată casa, o aromă înviorătoare a unei cafele bune, de calitate, proaspătă, marcând începutul unei noi zile din viața lor care ar fi putut fi monotonă sau care poate ar fi devenit memorabilă, în funcție de conjunctură, nefiind nimic previzibil acum.

– Bună dimineața, dragă... zise Mihai cu o voce calmă și optimistă, de om sigur pe el, încântat de imaginea ei atât de cunoscută și atât de frumoasă. *E atât de frumoasă*, gândi el, *că ar fi bună de secretară*. Cu ani în urmă, citise într-un manual de inginerie industrială un studiu realizat de americani privind calitățile pe care trebuie să le aibă o secretară perfectă și reținuse concluzia: „o secretară perfectă este aceea care face ca șefului să i se pară frumoasă o zi de luni ploioasă”.

– Bună dimineața – răspunse ea bucuroasă, încercând să preia din optimismul lui. Se duse și îl sărută scurt, după care, cu un gest teatral, de o prețiozitate actricească, sorbi o înghițitură de cafea și se îndepărtă cu grație spre dormitor știindu-se privită și admirată.

După un timp, Betty reveni îmbrăcată pentru serviciu, elegant, dar sobru, potrivit vârstei, cu o ținută ireproșabilă, și se așeză să își bea cafeaua. Locuiau împreună într-o vilă nouă dintr-un cartier de la marginea de nord a

orașului, pe care o închiriaseră așteptând o oportunitate de a-și construi propria locuință.

– Cafeaua asta-mi amintește de Milano, spuse ea, știi atunci când s-a anulat zborul de la Malpensa și am stat o zi întreagă în aeroport. Mică și bună, exact cum trebuie!

– Dar la Florian, la Veneția, nu ți-a plăcut? Piața San Marco, cafeneaua celebrităților...

– Ba da, ai observat că în concediu cafeaua este întotdeauna mai bună? continuă Betty în pauza dintre doi stropi de cafea pe care îi sorbea elegant cu înghițituri mici.

– Da, o poți savura mai pe îndelete. Hai totuși să mergem că nu știu cât vom sta în trafic...

Se ridicară amândoi și puseră ceștile de cafea în mașina de spălat vase fără a o porni, ieșind apoi din cameră.

Era o vară caldă, dar ploioasă deși prognozele erau de secetă. Cerul era plin de nori negri și vântul adia ușor, dar încă nu ploua deși umezeala din aer prevestea o ploaie apropiată. Spre centrul orașului, cerul era mai luminos și ar fi putut scăpa de drumul prin ploaie dacă se grăbeau...

Intrară cu mașina în traficul aglomerat de fiecare zi, obișnuit de aglomerat, cu opriri la toate semafoarele.

– Ce mai e nou pe la serviciu? întrebă Mihai cu interes. În ziua precedentă se văzuseră prea puțin și discutaseră probleme familiale mai importante decât banalitățile legate de serviciile lor și o discuție în mașină făcea ca timpul să treacă mai ușor.

– La fisc totdeauna se întâmplă ceva interesant, dar ce s-a întâmplat ieri a întrecut orice așteptare. În mod obișnuit, oamenii caută să plătească taxe cât mai mici și ingeniozitatea lor în această direcție nu are limite. A venit acum un tip care are un SRL de apartament și pe care-l plimb de trei luni pentru o